

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudců JUDr. Ludmily Sandnerové a Mgr. Milana Taubera ve věci žalobce: **P. N.**, bytem P., zast. **JUDr. et Mgr. Janou Lelkovou Schovancovou**, advokátkou v Praze 5, Elišky Přemyslovny 429, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, Praha 1, nábreží Ludvíka Svobody 12, o přezkum rozhodnutí žalovaného ze dne 23.9.2013 č. j. 75/2013-190-TAXI/3, ve spojení s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně, t a k t o :

- I. Výrok II. rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 23. 9. 2013 č.j. 75/2013-190-TAXI/3 se ruší a věc se vrací žalovanému Ministerstvu dopravy k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 10 800,- Kč, a to do rukou jeho zástupkyně JUDr. et Mgr. Jany Lelkové Schovancové, advokátky.**

O d ů v o d n ě n í

Včasně podanou žalobou se žalobce domáhá zrušení výroku II. rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 9. 2013, č.j. 75/2013-190-TAXI/3 (dále „*napadené rozhodnutí*“). Výrokem II. napadeného rozhodnutí bylo zčásti změněno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravy, ze dne 11. 4. 2012, č.j. MHMP 500253/2012 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“). Prvostupňové rozhodnutí bylo výrokem II. napadeného rozhodnutí změněno tak, že se žalobce dopustil porušení ust. § 34 odst. 2 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o silniční dopravě*“), protože odmítl pověřenému pracovníku předložit dne 16.11.2011 ke kontrole záznamy o provozu vozidla taxislužby – měsíční uzávěrky taxamtru za poslední tři měsíce, a tím neumožnil státní odborný dozor v silniční dopravě. Žalobci byla proto uložena podle ust. § 35 odst. 3 písm. k) zákona o silniční dopravě pokuta ve výši 7 000,- Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000,- Kč.

Žalobce v podané žalobě uvádí, že žalovaný celou věc nesprávně právně posoudil, když na daný případ užil právního předpisu, který byl účinný v době spáchání vytýkaného správního deliktu, nikoli znění předpisu pozdějšího (účinného v době vydání napadeného rozhodnutí), které je pro něj příznivější. Žalobce připomíná, že s účinností od 1.5.2013 došlo k podstatné změně právní úpravy a že od tohoto dne nemusí již být ve vozidle měsíční uzávěrky taxamtru za poslední tři měsíce, které byly předmětem státního odborného dozoru. Podle žalobce tak došlo k zániku předmětu kontroly provedené v rámci výkonu státního odborného dozoru, za jehož neumožnění mu byla uložena pokuta. Navíc žalobce namítá, že umožnil státní odborný dozor, pouze nepředal jednu část podkladů, kterou předat měl, avšak učinil tak v omylu, že osoba, která po něm předmětné dokumenty požadovala, nebyla k jejich převzetí oprávněna, a že je měl předat až Magistrátu hlavního města Prahy, což byl ochoten učinit. Podle názoru žalobce měl být správním orgánem prvního stupně upozorněn, že tyto podklady musí předat právě a jen kontrolující osobě a jejich pozdější předložení již nebude možné.

Závěrem žalobce uvádí, že od uložení sankce v tomto správním řízení se odvíjí jeho nespolehlivost jako řidiče, což je pro něj zcela likvidační, neboť si nebude schopen zajistit obživu. Navrhuje zrušení výroku II. napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, *in eventum* pak upuštění od uloženého trestu podle ust. § 78 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s.ř.s.“).

K podané žalobě podal žalovaný vyjádření, ve kterém uvádí, že novější znění předpisu, jehož porušení žalobcem bylo shledáno ve správním zřízení, není pro žalobce příznivější, jak žalobce tvrdí. Podle žalovaného byla uložena žalobci sankce za neumožnění státního odborného dozoru, nikoli za porušení povinnosti mít ve vozidle záznamy o provozu vozidla – měsíční uzávěrky taxamtru za poslední tři měsíce. Okolnost, že neumožnění státního odborného dozoru spočívalo v odmítnutí předložení měsíční uzávěrky taxamtru za poslední tři měsíce, přičemž zákon o silniční dopravě ve znění účinném v době vydání napadeného rozhodnutí již povinnost předložit právě tyto doklady neznal, nemá podle názoru žalovaného na rozhodnutí v dané věci vliv. Podle žalovaného je rozhodné, že žalobce předmětné měsíční uzávěrky taxamtru za poslední tři měsíce měl k dispozici a pracovníku státního odborného dozoru je dokonce ukázal, avšak odmítl je předložit, a tím se dopustil porušení ust. § 34 odst. 2 zákona o silniční dopravě.

Dále žalovaný uvádí, že žalobce měl povinnost předložit požadované doklady, nikoli je pouze ukázat, což však neučinil. Pouhé ukázání podle žalovaného nestačí, neboť je třeba předkládané dokumenty zkontrolovat. Žalovaný má navíc za to, že žalobce si byl vědom své povinnosti dokumenty předložit, o čemž svědčí i skutečnost, že ostatní dokumenty požadované po něm v průběhu kontroly předložil, s výjimkou měsíčních uzávěrek taxamtru za poslední tři měsíce. Žalovaný je přesvědčen, že žalobce tyto dokumenty nepředložil záměrně. K námitce žalobce týkající se důsledku uložení pokuty spočívající ve ztrátě jeho spolehlivosti a následné ztrátě výdělku se žalovaný nevyjadřuje, neboť podle něho není předmětem tohoto řízení. Navrhuje podanou žalobu zamítnout.

Na podané vyjádření žalobce reagoval replikou, ve které však nad rámec podané žaloby neuvedl žádná nová tvrzení. Zdůraznil, že protokol o učiněné kontrole ze dne 16.11.2011 obsahuje celkem 13 položek označujících kontrolované povinnosti, z nichž ve 12 případech nebyl u žalobce shledán nedostatek. Porušení bylo zaznamenáno pouze v jednom případě (v bodě 7a), a to u záznamů o provozu vozidla – měsíčních uzávěrek taxamtru za poslední tři

měsíce. Uvedená povinnost však poté v důsledku novelizace příslušné právní úpravy odpadla, takže současná právní úprava je pro žalobce bez jakýchkoli pochybností příznivější.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci samé rozhodl soud bez nařízení jednání, neboť s tím účastníci vyslovili souhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Věc posoudil takto:

Podle ust. § 34 odst. 2 zákona o silniční dopravě (ve znění do 31. 5. 2012) je osoba pověřená výkonem státního odborného dozoru oprávněna v souvislosti s výkonem dozoru, pokud není zvláštními předpisy stanoveno jinak, vstupovat do provozoven a všech prostor souvisejících s vykonávanou činností, nahlížet do dokladů a evidencí týkajících se provozování silniční dopravy. Dopravce je povinen osobě pověřené výkonem státního odborného dozoru umožnit výkon uvedeného oprávnění. Řidič vozidla je povinen předložit těmto osobám doklady, které musejí být ve vozidle při jeho provozu podle zákona o silniční dopravě, a umožnit jim přístup k záznamovému zařízení.

Ustanovení § 2 odst. 1 vyhlášky č. 478/2000 Sb., kterou se provádí zákon o silniční dopravě, ve znění platném a účinném do dne 30.4.2013 včetně, ukládalo provozovateli taxislužby povinnost zajistit, aby při výkonu taxislužby byly ve vozidle k dispozici měsíční uzávěrky za poslední tři měsíce a kopie dokladů o výši jízdného za jízdy uskutečněné v den, kdy je taxislužba vozidlem vykonávána. S účinností od 1.5.2013 byla tato konkrétní povinnost (povinnost mít ve vozidle k dispozici měsíční uzávěrky za poslední tři měsíce) zrušena novelou zmíněné prováděcí vyhlášky, k níž došlo vyhláškou č. 106/2013 Sb., kterou se mění vyhláška Ministerstva dopravy a spojů č. 478/2000 Sb., kterou se provádí zákon o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů.

Z protokolu č. T/20111114/1/Ry ze dne 16.11.2011, sepsaného při uskutečněné kontrole vozidla žalobce a založeného ve správním spise, vyplývá jediné zjištěné porušení na straně žalobce, a to v bodě 7a. týkajícím se záznamů o provozu vozidla – měsíčních uzávěrek taxamtru za poslední tři měsíce.

Nejprve se soud zabýval otázkou, zda měly správní orgány rozhodovat podle zákona účinného ke dni spáchání správního deliktu, anebo ke dni rozhodování o tomto deliktu.

Porušení ust. § 34 odst. 2 zákona o silniční dopravě, ve znění účinném do 31. 5. 2012 (resp. ust. § 34 odst. 4 zákona o silniční dopravě ve znění účinném v době rozhodnutí žalovaného) není přestupkem, neboť nesplňuje všechny definiční znaky přestupku zakotvené v § 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, konkrétně znak „*je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo v jiném zákoně*“ (viz § 35 odst. 3 zákona o silniční dopravě ve znění účinném do 31. 5. 2012, kde je daný správní delikt označen jako „*porušení tohoto zákona*“). Na daný případ se tak subsidiárně užije správní řád, nikoli zákon o přestupcích.

Zákon o silniční dopravě neobsahuje speciální ustanovení, které by stanovilo pravidlo, podle jakého právního stavu správní orgány v jednotlivé věci rozhodují, a ani zákon č. 119/2012 Sb., kterým byla provedena předmětná změna zákona o silniční dopravě, neobsahuje žádné relevantní přechodné ustanovení. Nejvyšší správní soud se touto otázkou již zabýval v rozsudku ze dne 7. 4. 2011 č.j. 1 As 24/2011-79, ve kterém judikoval, že „*pro*

rozhodování správního orgánu v prvním stupni je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí, nikoliv v době zahájení řízení (srov. § 96 odst. 2, § 90 odst. 4 nebo § 82 odst. 4 správního řádu z roku 2004).“ A dále k tomu uvedl následující: „Rozhodování správního orgánu podle skutkového stavu v době vydání rozhodnutí tedy vyplývá přímo z povahy správního řízení, které směřuje k vydání konstitutivního správního rozhodnutí (viz rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2008, čj. 1 As 68/2008 - 126, zejména body 36 a 37). Teprve právní mocí takového rozhodnutí vzniká, mění se či zaniká právo a povinnost. Tento postup je brán jako samozřejmý a zavedený v historii správního řízení (např. již rozhodnutí prvorepublikového NSS ze dne 20. 10. 1925, sp. zn. 8179/25, Boh. A. č. 5975/26).“

Soud proto dospěl k názoru, že žalovaný danou věc nesprávně právně posoudil, když rozhodoval podle právního stavu ke dni spáchání správního deliktu, ačkoli měl rozhodovat podle právního stavu ke dni svého rozhodování. Tím zatížil správní řízení a napadené rozhodnutí vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci. Soud proto podle ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušil žalovaný II. výrok napadeného rozhodnutí. S ohledem na shora uvedené se již nezabýval dalšími žalobními námitkami.

Interpretace důvodu udělení správní sankce, kterou podal žalovaný ve svém vyjádření k žalobě a podle níž *sankce byla uložena žalobci za neumožnění státního odborného dozoru (tedy za neumožnění výkonu práv kontrolního pracovníka), nikoliv za porušení povinnosti mít ve vozidle záznamy o provozu vozidla – měsíční uzávěrky taxametry za poslední 3 měsíce*, neodpovídá znění výroku II. napadeného rozhodnutí, kterým bylo změněno prvostupňové rozhodnutí a v němž se doslova uvádí popis sankcionovaného skutku ze dne 16.11.2011 tak, že žalobce *odmítl pověřenému kontrolnímu pracovníku předložit ke kontrole záznamy o provozu vozidla taxislužby – měsíční uzávěrky taxametry za poslední 3 měsíce, čímž neumožnil státní odborný dozor v silniční dopravě*. Soud se proto neztotožnil s interpretací žalovaného ve vyjádření k žalobě, neboť nelze od sebe oddělovat otázku umožnění (neumožnění) kontroly od jejího předmětu – právní povinnosti, která však byla k datu rozhodování žalovaného, tedy k datu 23.9.2013, již zrušena, nehledě na to, že tyto dvě otázky od sebe neodděloval v napadeném rozhodnutí ani samotný žalovaný. Pozdější právní úprava, navíc dokonce právní úprava platná a účinná ke dni rozhodování žalovaného jako správního orgánu druhého stupně, je proto pro žalobce příznivější nejen proto, že jde o právní úpravu, podle níž se zákonnost napadeného rozhodnutí přezkoumává (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), ale zvláště proto, že trestnost činu se posuzuje podle pozdějšího zákona (pozdější právní úpravy), je-li to pro pachatele příznivější (čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod).

Pro úplnost soud uvádí, že je na žalovaném, aby s ohledem na soudem vyslovený právní názor, kterým je vázán (§ 78 odst. 6 s. ř. s.), posoudil, zda je prvostupňové rozhodnutí v souladu s právními předpisy, resp. zda se žalobce vůbec dopustil spáchání vytýkaného správního deliktu.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč za žalobu, jakož i zaplacený soudní poplatek ve výši 1.000,- Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, kterému bylo v řízení vyhověno. Dále ji představují náklady na zastoupení advokátkou za dva úkony právní služby [příprava a převzetí zastoupení a podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále „advokátní tarif“)] po 3 100,- Kč [§ 7 bod 5 ve vazbě na § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a dále režijní paušál ve výši 2 x 300,- Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Přiznaná náhrada nákladů řízení činí celkem částku 10 800,- Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. listopadu 2015

JUDr. Jan Ryba
předseda senátu